

Spomini iz otročjih let.

(Piše Ludovik Črnej.)

12. Cerkev.

Moja pobožna mati so me začeli kmalu s seboj v cerkev jemati. — Takrat je še bila pri nas slaba. Zaradi premnogih dolgov in različnih nesreč in nezgod ni bilo časih krajcarja pri hiši in mati so mi morali vsak teden, časih še po večkrat, krpiti oblekico, da nisem hodil raztrgan okrog; kajti slaba, stara obleka in pa živa, mlada kri — že veste, kako je! No toliko so mati vedno skrbeli — in če je bilo treba tudi sebi pritrpati — da sem bil ob nedeljah in praznikih čedno oblečen, da sem mogel k sv. maši. Nedeljo jutro so me vsega umili in me lepo preoblekli. Radi so dejali: »Če ni na praznik vse snažno in čedno, zdi se mi, da ga ne posvečujemo prav.« — Kedaj sem začel hoditi v cerkev, ne vem, le toliko se spominjam, da me je od začetka vedno najbolj zanimalo okroglo okno nad korom z rudečimi šipami. Kdo bi se čudil, da so me morali mati vsak hip opomniti, kje je oltar. Začel sem vedno zopet iskreno moliti — znal sem že nekaj molitvic — a tisto nesrečno okno mi ni dalo miru. Premišljeval sem in premišljeval, zakaj ni spredaj nad oltarjem, ko je vendar tako lepo. In ko so pozneje podrli staro cerkev in postavili novo brez takega okna, zdela se mi je polovico manj lepa.

Mati so me lepo poučevali, kako se imam obnašati. Strogo so pazili na-me. Nekoč sem imel nov slamnik. Izjemoma so šli tistokrat mati po sveti maši naprej po cerkvi, a jaz za njimi. Bog ve, ali sem se zamislil tako, ali pa sem se hotel pobahati: nataknil sem klobuk na glavo. Ljudje so me gledali, otroci se smejali, jaz pa sem jo po vojaški mahal za materjo. Še-le pod korom so opazili, da sem pokrit. Potegnili so klobuk z glave in mi ga potisnili v roko, rekoč: »Ali ne veš, kje si?!« Da-si sem štel še-le kaka štiri leta, vendar me je bilo tako sram, da nisem vedel, kam bi se bil dejal. Nikdar se mi ni kaj takega več prigodilo in v cerkev idoč snel sem klobuček vselej najmanj petdeset korakov pred vratni. V sanjah pa se mi še sedaj časih zazdi, da sem v cerkvi s klobukom na glavi. Hitro ga snamem, pot me oblije in v duhu pretrpim vse tiste duševne bolečine, ki sem jih bil pretrpel takrat kot otrok.

Rekel sem, da so me mati lepo poučevali. Razlagali so mi večkrat imenitnost mašniškega stanu in mi povedali, da je mašnik namestnik našega Boga, ki je vse vstvaril, ki vžiga zvezdice na nebu in daje cveticam cvesti in pticam prepevati. — O, s kakim spoštovanjem sem opazoval sivega starčka v zlatem plašču in vsa njegova veličastna kretanja ter poslušal njega pretresujoči glas. A čudno je, da nisem opazil nikdar ministranta. Bila sva z materjo vedno v klopi in najbrž se od tamkaj deček ni videl.

Nekoč sva šla z materjo v sosedno vas k sv. maši. Moja mati so bili v tisti župniji rojeni in tamkaj krščeni; zato jih je vezala mogočna vez na to cerkev. — Za-me je bilo mnogo novega v tej hiši božji in k sreči sva

prišla rano, da sem si mogel vse ogledati. Potem sva se postavila z materjo prav blizu oltarja. Kako sem se čudil, ko je prišel pred mašnikom deček, ki je bil tudi preoblečen. Takoj mi je šinilo v glavo, da se hoče ta najbrž z mašnika norčevati, in hud sem bil nanj. Ne vem, da nisem opazil, da deček streže. Mislil sem, da hodi sem ter tja zato, da se mašnika izogne. Ko je pa prišlo do povzdigovanja in je deček prijel mašnika za plašč, raztogotil sem se tako, da se nisem mogel dalj premagovati. »Mati, napodite ga!« zaklical sem glasno, da so se vsi ljudje ozrli. Mati so me začudeno pogledali in položili prst na usta, češ: tiho bodi! — Po poti proti domu sem jim povedal svoje misli o tistem dozdevnem hudobnežu, mati pa so mi razložili, da taki dečki povsod pri sveti maši mašniku strežejo in se imenujejo ministranti. Pravili so mi, kako krasna in častna je ta služba, streči namestniku Božjemu pred oltarjem, kjer se Bog sam daruje, in da so izvoljeni za to le najpridnejši dečki. — Sedaj je bila seve moja sodba drugačna. »Mati, jaz bom tudi ministrant, ko bom večji!« vzkliknil sem iz srca. »Če boš priden!« odgovorili so mati kratko, a srčna radost jim je sevala iz očij.

Postal sem pozneje res ministrant in še danes sem ponosen na to.

Svīdenje.

Gja na okno, na prozorno
Veze cvetke rezki mraz,
A od strehe, zmrzle strehe
Sveč visi ledenih kras.

V izbi, tam ob motni luči,
Stara mamica sedi,
V noči pozni, v noči hudi
Spanec ji beži z oči.

Molk otožni okrog nje je . .
Zdaj pa zdaj le kak šepet,
Tja na sveto Porodnico
Vpira starka svoj pogled —

Ah, ah tu najlepše pesmi
Detetom zapela je,
Ah, slovo od njih čez leta
Tu, prav tukaj vzela je . .

Šli so drug za drugim
Tja za kruhom v daljni svet,
Šli so in po dolgem času
Niso se vrnili spet . .

Kaj, če morebiti mrtvi
V tujem, daljnem svetu spé . . ?
Kaj, če zábili . . ne, mehko
Vsi imeli so srcé . .

V motni luči čudapolno
Božja slika trepetá,
Starka moli pred podobo,
Ura v drugič je pošlá . .

Čuj, kako zdaj tuli zunaj,
V okno droben sneg prši,
Glej, kako cvetk čarnih vrsta
Že na steklu se bliščí . .

A naenkrat, kaj je čuti!
Zvončka to je jasni glas?
Kdo v saneh pač zdaj se pelje
Mrzli ta, polnočni čas?

Vedno bližje in jasneje
Glas prihaja čist: cin, cin . .
Starki srce pólje, pólje . .
Oh, pred majko stopi — sin . .

Lucijan.

